

(המשך במדינה עממוד 3)

מיליון דולר למען המערכה של הרצל-גראד? הכנסת, כמו כן:

העבירה, בקריאה ראשונה, את התר קן לחוק המעבר, שלפיו חבר ממשלה הממונה על משרד יהיה ראשי למנות מן תוך חברי הכנסת סגן שר לאותו משרד.

קיבלה, לרגל יום הולדתה השני, בט"ו בשבט, את שני בית החרושת לסרי גריות "לוד": ביכורי תוצרתו החדשה — הסינרית "כנסת" — לכל החיכים.

העיריות

למה אתם רודפים אחרי?

לבסוף נתכנסה מועצת עיריית ירושלים, כדי לבחור ממלא מקום לראש העיר. כל תשעת נציגי "האופוזיציה הלוחמת" (מפא"י, מפ"ם, פרוגרסיביים), שהחרימו את הישיבה הקודמת הופיעו.

שעות התוכחו עורכי הדין במועצה, אם חוקית היא עצם בחירת ממלא מקום. מזהיר ד"ר אמדור, איש הציונים הכי לליים: "ראש העיר עצמו אינו אלא בשר ודם והוא עלול לחלות, כפי שעשה לפני שבוע) והמחלה יכולה להיות אמושכת". מתנגד אליהו הכרמלי, איש מפא"י החירי כני: "ראש העיר בריא וחזק".

ד"ר צמח השחרר, איש "העובד הדתי" (קרי: מפא"י) מנסה להציל את המצב: כיון שראש העיר דתי, מן הדין שגם ממלא מקומו יהיה דתי — הרב גליקמן פרוש ולא אלישר, האנטי-דתי, האנטי-פועלי, האנטי-כל ואפילו אנטי-ספרדי.

הרב מסרב, זה בניגוד לתנאי הקואליציה. ב"11 קולות הרוב הקואליציוני נבחר אליהו אלישר, הציוני הכללי, שהוא נשיא העדה הכפרדית, ממלא מקום ראש העיר.

שרי מפא"י, מוקיע מיד את "האישי, שכל דרכו הציבורית ורועה ארס באל"ף והרס בה"א". ד"ר אבילס, הפרוגרסיבי — איש אוסטרי, מגנה את אלישר צמא השלטון, רודף הכסאות, חסר האחריות, שערק מירושלים בשעת הקרבות.

אליהו אלישר אינו מתאפק יותר, הוא קם להשיב. חור פנים, רועד מהתרגשות וכעוס קול הוא מצביע לעבר תמונת אביו — התלויה ממולו — סגן ראש העיר עד יום מותו. הוא קובע כי נסע מירושלים בשליחות וועד הבטחון (של "ההגנה") והמחלקה המדינית של הסוכנות. הוא מטיח אנרופיו בלוח השולחן,

חנות מיקולינסקי, נעריים במקום נקודות, זהב ודולרים

וועק: "למה אתם רודפים אותי זה שלוש שנים"

הוא מתרגש יותר ויותר: "אני מוכן לעבור לפני כל בית דין של כבוד, אפילו בפני בית דין של ההסתדרות... של מפא"י... של מפ"ם."

מעיר איש מפ"ם במועצה: "כשנגיע לזה — יהיה רע מאד". אך כאשר יצאו 20 חברי המועצה (ה'21: מלמדכהן עדיין אינו מורשה להשתתף) הבינו: אליהו אל"ישר נסל, למעשה, את ראשות העיר לידיו.

13 וזוגת דיים

סוף סוף זכתה גם עיר העתיד, לאחר 15 שנות ציפייה, בישיבות פתוחות של מועצת העירייה שדלתותיה היו עד עתה נעולות בפני הקהל העתונות. הישיבה המעשית הראשונה של עיריית היסה, שהת-

קיימה באולם הישיבות רחב המידות (על הקירות תלוים עדיין כתבי תירסר. תמונות ענק של פרנסי העיר הערבים, שהלכו מכבר לעולמם) שמשה מעין שדה תמרור גים לכל המפלגות, לקהל שהצטופף על הספסלים ולעתונאים.

המפלגות הסיקו מן הישיבה הראשונה

אבא חושי התאמן יפה בכנסת והוא מחזיק את הרסן בידי — החלטותיו מת-קבלות אחת לאחת.

הציונים הכלליים ינסו לתפוס את מקום מפ"ם בעת חלוקת התפקידים בוע-

מפעל מתכת, שביתה

במקום אינדוס, שלושה אולימפית

דוד השונות. (עוה"ד ג. חת: אנו הסיעה השניה בגולה בעירייה, לכן אנו דורשים 2 מקומות בכל ועדה. הקואליציה אינה אלא איחול של סיעות זעירות המבוסס על עקרון שמור לי ואשמור לך.)

נציגי הדתיים, — הפוה"מו זפ"אני, שלא באו עדיין להסכם ביניהם, בענין הסגנות — לא יהו תמיד "חיות דתית" אחידה.

נציגת מפ"י בעירייה תדרוש מה שר רש מיקונים ביום שלפני כן בכנסת. במ"דים חיסאיים כמוכין.

"הרוב היציב" בן 13 וזוגת הידים של מפ"ם מפ"י אידיתיים ומ"קי יעמוד לרשותו של אבא חושי כל שיוזקק לו.

בין חברי המועצה נמצאים עורכי דין. ציונים כלליים — 2 מפ"ם — 1. חרות — 1 מפ"א, מ"קי דתיים, 0) ואין ספק, כי החוק עתיד להשמר במועצת העירייה על כל חומרותיו וסיגיו. העתונאים מקוים לקיצוץ ממדי הנאמים — ומסירת חומר הישיבות בכתב.

האשק

הקווק אינו ארפה

כאשר שאלו את אחד מראשי צמרת ההסתדרות העובדים הכללית מתי יחוסל סיכסוך העבודה בענף המתכת, נענה ב"דיחה יהודית נושנה: "קחו את הקווקא ממני, צועק יהודי, סן אהרגנו!" הר-פה ממנו וחסלי, מיעץ לו שני. אבל הקווקא אינו רוצה להרפות ממנו! מת-ייפח היהודי.

ב"31 לדצמבר, בכל שנה, מתעוררת לחיים מחלקת העבודה ע"י התאחדות בע"י התעשייה ומוכירות האיגוד המקצועי ע"י ההסתדרות העובדים הכללית. באותו יום פג כוחם של הסכמי העבודה השנתיים, ושני הצדדים מתכוננים למיזם מיר-גע על חתימת חוזה עבודה חדשים. בכל שנה נשמע אותן הדרישות ואותן הטענות. ההסתדרות דורשת תוספת, התעש-ינים מסרבים. האיגוד המקצועי מאיים שבשבתה, מחלקת העבודה של הייצורים מאיירת בהשבתה, לבסוף מסתיים העסק בפשרה.

מאז הוטל הפיקוח על המחירים, נתח-סף לתעשיינים קלף חשוב: "פקידי ממי-שלה אנתוני, — טוענים הם בכל הזדמ-נות. מחירי התוצרת מחושב כך, שאין להעלות את השכר מבלי לגרום העלאת מחירי התוצרת. העובדים רוצים בהעלאת

המשכורת? — בבקשה, תסכים הממשלה להעלאת המחירים והכל בסדר."

אולם העלאת המחירים גוררת עליה באינדוס ועלייה נוספת בתוספת היוקר. רמת שכר גבוהה מפחיתה את אפשרות הייצוא. הממשלה יודעת זאת ויודעת זאת המפלגה השולטת, אבל — מפ"ם עליו מפא"י! ההסתדרות לא תסכים למאבק על העלאת השכר, להכרות שביתות כי לחץ לתביעותיה; זאת תעשה מפ"ם, והי פועלים נענים ברצון לדרישות לשיפור רמת חייהם.

שביתה מודגנת.

החליטה ההסתדרות לדגוד את בעלי התעשייה ע"י כמה שביתות קטנות, שלא יעלו לה ביוקר: שביתה ב"10 מפעלים קטנים (המקיפה כ"500 מתוך 8000 פועלי הענף), התעשיינים איימו, אמנם, שישיבתו את שאר המפ"עלים בענף המתכת (דבר שיכריח את ההסתדרות לשלב דמי שביתה עצומים), אבל פקידי ההסתדרות היינו באירוניה: בכל שנה מאיימים התעשיינים בהשבתה, ומעולם לא קיים האיום — כי אין תע-שיין אחד מוכן, כרגיל, לסבול ולהפסיד כסף למען רעהו.

אלא שביתתם השתנו הומנים: ממי-לא אין חמרים לעיבוד, בגלל איום המל-חמה קונות ארצות הברית את חומרי הגלם, במקום לייצא אותם ואף משלמות בכסף מוזמן, ללא התחשבות במחיר. מקורות האספקה של התעשייה הישראלית נסתתמו — ובמקום שהתעשיינים יהיו נאלצים להכנס בביירוים מיגעים, כדי ל-הפסיק עבודת פועלים מחוסר חמרי גלם, נתנו להם הפועלים עצמם מוצא נוח יותר: שביתה ב"10 מפעלים והשבתה ב"20 מפעלים אחרים.

אולם השביתה וההשבתה לא נתקבלו בהתלהבות יתירה בין כל המעוניינים. הי פועלים יודעים את חומרת המצב וישנם יצרנים, העושים עסקים לא רעים גם תחת פיקוח ממשלתי. מחירי מוצרי מת-כת בשוק המקומי עלו ואפשר היה להסתדר.

גרי מאחורי הגב. סיכסוך המ-תכת טרם הגיע לשיאו. מבין 8.000 פוע-לי מתכת, הושבתו לעת עתה רק 1.500. אולם הסיכסוך החלקי עלול ליהפך לב-קודת מוקד בתעשייה כולה. בעוד כמה ימים תחסיים האסיפה הכללית של הת-אחדות בעלי תעשייה ויתכנו הפתעות נוספות.

הממשלה מגלה שלושה אולימפית למר-אית עין, אם כי בישיבה המיוחדת לעני-יני התינוך במעברות הועלה פתאום על סדר היום גם הסיכסוך במתכת. מאחורי התעשיינים עומד יעקב גרי, אבל גם יתר השרים הכלכליים חושבים כמזה, אם כי אינם רוצים להודות בכך. בינתיים הוגש ע"י מחלקת הסטטיסטיקה, לפי דרישת הממשלה, דו"ח ביניים על תוצאות חקירת וועדת האינדוס. יהיו המסקנות כאשר יהי-יו, בנסיבות הנוכחיות. תעשה הממשלה את הכל כדי לפצות את העובדים. החוד-רת הפקדונות מניכוי תוספת היוקר, הי מוקפאים מאשתקד, היא כבר בטוחה. קרוב לוודאי, שהממשלה תודה הפעם, שי-האינדוס לא שיקף את הוצאות המחיה והפועלים יקבלו תוספת יוקר המעלאת האינדוס ב"10-15 נקודות.

חכפשים: תיירים

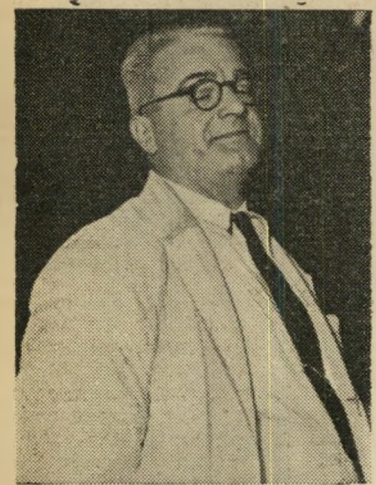
מאות אורחים הצטופפו ע"י חלונות הראווה של חנות הנעלים של מיקולינסקי בתל-אביב, בהם הוצגו המודלים הראשו-נים של המדיניות הכלכלית החדשה של הממשלה — נעליים בלוי נקודות, תמורת מטבע זר. נעליים ללא קיצוב במחירים של: 8, 13 ו"18 דולר הזוג. וכדי שלא יטעה מישהו ויחשוב, שהמדובר בדולארים סיניים או כדומה, מתנוססים ליד המודלים ציורים של שני שטרות אמריקאיים.

ימים רבים היססה הממשלה בנסותה לשאוב את הדולארים מן האזרחים, ועתה החליטה ללכת בדרכי המדיניות הכלכלית של הממשלה הסובייטית. כשנכשל מאמץ ה"צקה" ברוסיה, להוציא את הדולארים והוהב מהתישבים באמצעי כפייה, פתחה הממשלה חנויות מיוחדות, בשם "טורגסין" (מסחר חוץ). בהן יכול היה האזרח להשיג מכל טוב, אבל — רק תמורת זהב ודו-לארים. במרוצת הזמן, נפתחו גם חנויות בשם "אוסובטורג" (מסחר מיוחד) כדי

לשאוב את עודפי הכספים מהאוקלוסה. קילו טכר, למשל, ששווי 5 רובל, אפשר היה לקנות ב"אוסובטורג" ב"120 רובל. קילו נקינק במקום 30 רובל — 800 רובל. (המשכורת החדשה הממוצעת של עובד: 250 רובל)

במדינת ישראל טרם נפתחו חנויות לסחר מיוחד, אבל נפתחו כבר חנויות לסחר חוץ. חליפה אפשר להשיג ב"60 דולאר, מעיל ב"50 דולאר, נעליים כ"ל. אמנם, המכירה היא לתיירים בלבד ולשולחי מתנות מחו"ל, אבל מי אינו יודע להסתדר? כשאפשר להשיג דולארים להשקעות לקניית חמרי בנין, לפי שיטת הייבוא ללא תשלום, (בתנאי שמפרישים לקופת מר-קפלן 50% מהדולארים) אפשר יהיה גם להסתדר עם דולארים אלה לקניית צרכי הלבשה והנעלה. דולאר כזה עלה בזמן האחרון בשוק החפשי 1.350 ל"י. במילים פשוטות, מי שירצה לקנות זוג נעליים בלי נקודות, יקנה 18 דולאר וב"24.300 ל"י יסתדר.

בברית המועצות יש עוד תפקיד לח-נויות אלה, מלבד שאיבת הדולארים ועו-דפי הכספים: לדעת מי הוא האזרח שיש לו עודפי כספים, ומנך לו העודפים האלה. במדינת ישראל אין בודקים בינתיים אחרי מוזנות ועודפי כספים, ומי שיש לו לירה ודולאר ילבש ויעל. בכל זאת לא הופיע

ישראל קייזר, מנצח במקום כפתור, טוב לב

אף קונה אחד ביום הראשון של המכירה החדשה. לפי סברת יודעי דבר: הלכותות עודם עסוקים בחיפוש אחרי תיירים.

דרכי חיים

אחי, כוכבי!

"כן, אזוני!" "קפה הפוך, בבקשה!" "בבקשה לשלם!" זהו סכום המלים המוג-בל שלו במשך שעות העבודה. הוא רגיל לראית רק את הבלוריות הפרועות, או הקרחות הנוצצות של אורחי קפה "כסית". והם — האורחים — לעולם אינם מרימים את מבטם למעלה מן הכפתור האמצעי בחולצתו של ישראל קייזר, המנצח.

אבל מי שנסה אי פעם להרים את מבטו, פגש בפניו המביעות טוב לב, בעיניו הנבונות, המחייכות מאחורי משך פיו. שערו כבר הכסוף, הוא בן 54. לפני 15 שנה עזב את הונגריה ואת אחיו ועלה לארץ ישראל. במשך 9 שנים לא הפע מאום מאת אחיו. לא הגיע מכתב, לא באה ידיעה. ישראל קייזר צעד את אלפי המטרים שלו במשך היום. בבואו הביתה היה מושיב את ב"ח ומספר לה: "יודעת את, יקירתי, יש לך דוד בחוץ לארץ. פעם יכתב אליך, ישלח מתנות."

עברו השנים ובתו של קייזר כבר למדה אנגלית — היא גדלה. יום אחד הגיע מכ-תב כתוב אנגלית. הבת פוענה את השם: שרלס קורבין. זה היה האח האבוב. במשך 9 השנים עברו עליו הרפתקאות שונות. הוא היה עתונאי בצרפת, משם ברח עם פלישת הגרמנים לאמריקה והיה עתונאי צלם. עד שגילתהו חברת כרטיס והוא היה לכוכב קולנוע מפורסם ("ברלין אקספרס"). ישבה מיד הבת וכתבה מכתב: "דוד יקר, אני שמחה להכירך. שלח לי המון תמונות של חשקנים". מוסיף ישראל קייזר ואו-